

Қиёматга яқин қолганда Қўстантиниянинг фатҳ этилиши

15:35 / 05.08.2024 3946

هُلِّلَا يَضَرَّ رَءْيِيَّ رَهْ يَبَا نَع
يَلَّصِ هَلِّلَا لُؤْسَرَّ نَأْ هُنَع
ال «: لَأَقَمَّ لَسَوِ هَيْلَعُ هَلِّلَا
لَزْنِي يَّتَحُّ عَأْسَلَا مُوقَت

قَبَّادِبْ وَاقَامَعُالَابُ مَوْرَلَا
نَمْ شَيْجُ مَهَيْلُ جُخَيْفِ
ضُرَّالَالَهَ اِرَايخُ نَمْهَ نِي دَمُ لَا
تَلَّاقِ اَوْفَا صَتَا اِذِافِ، ذِيَّ مَوِي
نُنِي بَوَا نُنِي بَا اَوْلَاخُ: مَوْرَلَا
مُهَلَّتَا قُنْ، اَنْ مَا اَوْبَسَا نِي دَلَا
اَلَا: نَوْمُ لُسُ مَلَا لُوقِي فِ
مُكَّنِي بَا يَلَاخُنْ اَلَا، هَلَلَاوَا
، اَنْ اَوْخَا نُنِي بَوَا
مَزَهَ نِي فِ مَهَنُ وُلَّتَا قِي فِ
مَهَيْلَا عُ هَلَلَا بُوْتَايَا اَلَا، ثَلُثَا
، مَهَثَلُثَا لَتُقِي وَا، اَدَبَا
، هَلَلَا دُنَا عَا اَدَهَشَلَا لَضُفَا

أَلْ تُثَلُّثُ لَأُحْتَتَفِي وَ

أَدَبًا نُونَتُ فِي

نُوحَتُ فِي ف

مُهْ أَمَّنِي بَف ، هَي نِي طَنْ طُسُق

دَق مِي أَنَعْلَانُومَسَاتُ قِي

نُوتِي زِلَابُ مَهَفُ وَيُسُ أُوْقْلَع

نَا نَأْطِي شِلْأُمَهِي فَحَاصُ ذَا

ي فُ مَكْفَلَخُ دَق حِي سَمْلَا

كِلْ دَوَ نُوحُ رَحِي فُ ، مَكِي لَهْ أ

جَرَخَ مَأْشِلَا أَوْعَاجُ إِذِافُ ، لَطَابُ

لَاتِ قُلْ لَنُودِغِي مَهْ أَمَّنِي بَف

تَمِي قُأُ ذِإُ فُ وَفُ صِلَا نُووسِي

يَسِي عُلْ زُنِي فُ ، هَالُ صِلَا

هَيْلَعُ هَلَلَا يَلَّصَ مَيَّرَمُ نُبَا
وَدَعُ هَارِ إِذِافٍ، مُمَّافٍ مَلَّسَو
خُلْمُ لَأَبُ وُدِّي أَمَّكَ بَأَذِ هَلَلَا
هَكَرَتْ وَوَلَفٍ، أَمْلَا يِف
نَكَلَ وَوَلَّهَيَّ يَّتَحَّ بَأَذِنَال
مَهَيْرِيَّ فِ وِدِّي بُّ هَلَلَا هُلَّتْ قَي
«وَتَبُّرَحُ يِفُّ هَمَدُ».

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ алайҳиссалом шундай дедилар: «**Румликлар Аъмоқ ёки Добиққа етиб келмагунча Қиёмат қойим бўлмайди. Ўшанда Мадинадан ўша кундаги ер юзи аҳолисининг энг яхшиларидан иборат қўшин уларга қарши чиқади. Улар саф-саф бўлиб туришганда румликлар: «Бола-чақамизни асир қилиб олиб кетганларни ўзимизга қўйиб беринглар, улар билан жанг қилайлик», дейишади. Шунда мусулмонлар: «Йўқ! Аллоҳга қасамки, биродарларимизни сизларга бериб қўймаймиз», дейишади. Сўнг улар билан жанг қилишади. Уларнинг (мусулмонларнинг) учдан бири қочади, Аллоҳ уларнинг тавбасини тобад қабул қилмайди. Учдан бири эса ўлдирилади, улар Аллоҳнинг ҳузурида энг афзал шаҳидлардир. Яна учдан бири фатҳ қилади ва улар тобад фитнага учрамайдилар. Сўнг Қўстантинияни фатҳ қилишади. Кейин қиличларини зайтун дарахтига илиб қўйиб, ўлжаларни тақсимлашаётган пайтда тўсатдан ораларида шайтон: «Масийҳ (Дажжол) аҳлу аёлингизга эга чиқиб олди!» деб қичқиради. Шунда**

улар йўлга тушишади, лекин бу ёлғон бўлади. Шомга етиб келишганда эса у (Дажжол) зоҳир бўлади. Улар жангга тайёрланиб, сафларни тўғрилаб туришганда намозга иқома айтиб қолинади. Шунда Ийсо ибн Марям соллаллоҳу алайҳи васаллам тушиб, уларга имом бўлади. Аллоҳнинг душмани (Дажжол) у зотни кўрган заҳоти сувда эриган туздек эриб кетади. Агар қўйиб берилса, эриб, охири ҳалок бўлар эди, бироқ Аллоҳ уни у зотнинг (Ийсо алайҳиссаломнинг) қўли билан ўлдиради. Кейин (Ийсо алайҳиссалом) найзасидаги унинг қонини уларга кўрсатади».

Шарҳ: Бу ерда Қиёматга яқин қолганда Қустантиниянинг фатҳ этилиши, Ийсо ибн Марям алайҳиссаломнинг тушишлари ва Дажжолнинг қатл қилишлари ҳақида гап кетмоқда.

هُلِّلَا يُّلَّصَّ يُّبِّن لَّا نَعُ هُنَّ عَو
لَهَ «: لَّا قَ مَّ لَسَّ وَ هِيَ لَع
أَهْنَمُ بِنَاجٍ هَنِّي دَمِّ بُمُتُّ عَمَّ س
ي فِ أَهْنَمُ بِنَاجٍ وَ رَبُّ لَّا ي فِ
أَيُّ مَعْنٍ : أَوْلَا قَ ؟ «رُحْبُ لَّا
مُوقَاتِ أَل» : لَّا قَ ، هَلِّلَا لُوسَر
أَهْوَزَعِي يُّتَحُّ هَ عَاسُ لَّا
ي نَبُّ نَمُ أَفْلَا نُوغُبَّ س
أَوْلَزَنَ أَهُوَأَجِ إِذِإْفَ قَحَّ سِإِ

مَلَوِحَ اَلَسَبِّ اُولَآئِىْ مَلَفْ
هَلِ اِلْ : اُولَآئِىْ مَهَسَبِّ اَوْمَرِى
رَبِّكَ اَهَلْ اَوْ هَلْ اِلْ
يَدْلَا اَهْ يَبِنَاجْ دَحْ اَطْقَسِىَفْ
اُولُوقِىْ مَثَرِحْ بِلَا يَفْ
هَلْ اِلْ اِلْ هَلِ اِلْ هَلِ نَاثِلَا
اَطْقَسِىَفْ رَبِّكَ اَهَلْ اَوْ
اُولُوقِىْ مَثَرِحْ اِلْ اَهْ بِنَاجْ
هَلْ اِلْ اِلْ هَلِ اِلْ هَلِ نَاثِلَا
مُهَلْ جَرَفِىَفْ رَبِّكَ اَهَلْ اَوْ
اَوْمَنْعِىَفْ اَهْ وُلْخُدِىَفْ
نَوْمَسَتُقِىْ مَهْ اَمَنْبِىَفْ
خِرِّصَلَا مَهْءَاجْ ذِإْ مِئَانَعَلَا

جَرَخَ دَقَّ لَجَّ دَلَّ نَا: لَاقَفَ
عَيْشَ لُكَّ نَوَكُزَتَيَفِ
مَلْسُمِ أُمُّهُ أَوْرَ . «نَوُعَجَرَيَوِ

Яна ўша кишидан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Бир томони қуруқликка, бир томони денгизга туташган шаҳар ҳақида эшитганмисизлар?» дедилар. «Ҳа, эй Аллоҳнинг Расули», дейишди. У зот шундай дедилар: «Бану Исҳоқдан етмиш минг киши у ерга ғазот қилмагунича Қиёмат қойим бўлмайди. Улар у ерга бориб, тўхташади. Қурол кўтариб жанг ҳам қилишмайди, бирорта ўқ ҳам отишмайди, «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Шунда унинг (шаҳарнинг) икки томонидан бири - денгиз томони қулаб тушади. Сўнг иккинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади, унинг иккинчи томони ҳам қулайди. Сўнгра учинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Ниҳоят, уларга фатҳ берилади. Сўнг улар у ерга кириб, ўлжалар олишади. Улар ўлжаларни тақсимлашаётганда бир жарчи: «Дажжол чиқди!» деб қичқиради. Шунда улар ҳамма нарсани ташлаб, қайтиб кетишади».

Иккисини Муслим ривоят қилган.

«Фитналар ва Қиёмат аломатлари» китобидан